

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে বিকৰ্মৰ শাস্তিৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, এই অন্তিম জন্মত সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি পবিত্ৰ হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: প্ৰতাৰক মায়াই কোনটো প্ৰতিজ্ঞা ভংগ কৰাৰ বাবে চেপ্টা কৰে?

উত্তৰ: তোমালোকে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা - কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ নাৰাখো। আত্মাই কয় - মই এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিম, নিজৰ দেহকো স্মৰণ নকৰোঁ। পিতাই, দেহৰ লগতে সকলোৰে সন্ম্যাস কৰায়। কিন্তু মায়াই এই প্ৰতিজ্ঞাটোৱে ভংগ কৰাই দিয়ে। দেহৰ প্ৰতি আসক্তি আহি যায়। যিয়ে প্ৰতিজ্ঞা ভংগ কৰে তেওঁ শাস্তিও বহুত খাবলগীয়া হয়।

গীত: তুমহী হো মাতা-পিতা তুমহী হো....(তুমিয়েই মাতা-পিতা তুমিয়েই....)

ওঁম শাস্তি। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱানৰ মহিমাও কৰিছে আকৌ গ্লানিও কৰিছে। এতিয়া উচ্চতকৈ উচ্চ পিতা স্বয়ং আহি পৰিচয় দিয়ে আকৌ যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়া নিজৰ শ্ৰেষ্ঠত্ব (মহিমা) দেখুৱায়। ভক্তি মাৰ্গত ভক্তিৰে ৰাজ্য, সেয়েহে ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। সেইখন ৰাম ৰাজ্য, এইখন ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাম আৰু ৰাৱণৰে তুলনা কৰা হয়। বাকী সেই ৰামতো ত্ৰেতাৰ ৰজা হয়, তেওঁৰ বাবে কোৱা নহয়। ৰাৱণ হৈছে আধাকল্পৰ ৰজা। এনেকুৱা নহয় যে ৰাম আধাকল্পৰ ৰজা। নহয়, এয়া বিস্তাৰিত ভাৱে বুজিবলগীয়া কথা। বাকী সেইবোৰতো বুজিবলৈ একেবাৰে সহজ কথা। আমি সকলো ভাই-ভাই হয়। আমাৰ সকলোৰে তেওঁ এজনেই নিৰাকাৰ পিতা হয়। পিতাই জানে - এই সময়ত মোৰ সকলো সন্তান ৰাৱণৰ জেলত আছে। কাম চিতাত বহি সকলো ক'লা (কুৰূপ) হৈ গ'ল। এয়া পিতাই জানে। আত্মাতেই গোটেই জ্ঞান আছে। ইয়াৰ ভিতৰতো সকলোতকৈ অধিক আত্মা আৰু পৰমাত্মাক জনাটোকে অধিক মহত্ব দিব লাগে। সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান ভূমিকা নিহিত হৈ থাকে যাক ৰূপায়ণ কৰিয়ে থাকে। দেহ-অভিমানত আহি ভূমিকা ৰূপায়িত কৰাৰ বাবে নিজৰ স্বধৰ্মক পাহৰি যায়। এতিয়া পিতা আহি আত্মা অভিমানী কৰি তোলে কিয়নো আত্মাইহে কয় যে মই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। সেইবাবে পিতাই কয় - মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। আত্মাই মিনতি কৰে - হে পৰমপিতা, হে পতিত-পাৱন, আমি আত্মাসকল পতিত হৈ গ'লো, এতিয়া আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। সংস্কাৰতো সকলো আত্মাতেই আছে নহয় জানো। আত্মাই স্পষ্টকৈ কয় যে মই পতিত হৈ গ'লো। পতিত তেওঁলোকক কোৱা হয় যি বিকাৰত যায়। পতিত মনুষ্যই, পবিত্ৰ নিৰ্বিকাৰী দেৱতাসকলৰ আগত গৈ মন্দিৰত তেওঁলোকৰ মহিমা গায়। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল তোমালোকেই পূজ্য দেৱতা আছিল। ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ তললৈ নিশ্চয় আহিবলগীয়া হয়। এই খেলখনেই পতিতৰ পৰা পাৱন আৰু পাৱনৰ পৰা পতিত হোৱাৰ। গোটেই জ্ঞান পিতা আহি ইংগিতেৰে বুজায়। এতিয়া সকলোৰে অন্তিম জন্ম। সকলোৱে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি যাব লাগিব। বাবাই সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। পতিতসকলে নিজৰ বিকৰ্মৰ দণ্ড নিশ্চয় ভুগিবলগীয়া হয়। শেষৰ ফালে জন্ম দিয়েই শাস্তি দিব। মনুষ্য তনতেই শাস্তি খাব সেয়েহে শৰীৰ নিশ্চয় ধাৰণ কৰিবলগীয়া হয়। আত্মাই অনুভৱ কৰে - মই শাস্তি ভোগ কৰি আছোঁ। যেনেকৈ কাশী কলৱং খোৱাৰ সময়ত দণ্ড ভোগ কৰে, কৰি খোৱা পাপৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। তেতিয়া কয় - ক্ষমা কৰা ভগৱান, মই এনে কাম আৰু নকৰোঁ। তেওঁলোকে সাক্ষাৎকাৰতে ক্ষমা বিচাৰে। অনুভৱ কৰে, দুখ ভোগ কৰে। সকলোতকৈ বেছি মহত্ব হৈছে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ। আত্মাইহে ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা ৰূপায়ণ কৰে। সেয়েহে আত্মা সকলোতকৈ শক্তিশালী নহ'ল জানো। গোটেই নাটকতেই আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মহত্ব আছে। যাক অন্য কোনেও নাজানে। এজন মনুষ্যয়ো নাজানে যে আত্মা কি হয়, পৰমাত্মা কি হয়? নাটক অনুসৰি এইটোও হ'বলগীয়া আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰো জ্ঞান আছে যে এয়া কোনো নতুন কথা নহয়, কল্পৰ আগতেও এয়া হৈছিল। কোৱাও হয় যে জ্ঞান, ভক্তি বৈৰাগ্য। কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। বাবাই এই সাধু আদিৰ সংগত বহুত আছিল, কেৱল নাম লৈ লয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ভালদৰে জানা যে আমি পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ তেন্তে পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি নিশ্চয় বৈৰাগ্য ওপজিব লাগিব। ইয়াৰ (পুৰণি সৃষ্টিৰ) প্ৰতি কি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব লাগে। তোমালোকে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা - কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ নাৰাখো। আত্মাই কয় - মই এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিম। নিজৰ দেহকো স্মৰণ নকৰোঁ। পিতাই দেহৰ লগতে সকলোৰে সন্ম্যাস কৰায়। তেন্তে বেলেগৰ দেহৰ প্ৰতি আমি আসক্তি কিয় ৰাখিম। কাৰোবাৰ প্ৰতি আসক্তি থাকিলে তেওঁৰ স্মৃতি আহি থাকিব। তেতিয়া ঈশ্বৰ স্মৃতিত আহিব নোৱাৰে। প্ৰতিজ্ঞা ভংগ কৰিলে শাস্তিও বহুত খাবলগীয়া হয়, পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যায়, সেয়েহে যিমান পাৰি পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়াতো বহুত প্ৰতাৰক হয়। যিকোনো পৰিস্থিতিতে মায়াৰ পৰা নিজক ৰক্ষা কৰিব লাগে। দেহ-অভিমানৰ বহুত কাটা বেমাৰ আছে। পিতাই কয় -

এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া দেহ-অভিমানৰ বেমাৰ নাইকিয়া হ'ব। গোটেই দিন দেহ-অভিমানত থাকে। পিতাক কাচিৎহে স্মৰণ কৰে। বাবাই বুজাইছে - হাতেৰে কৰ্ম কৰা আৰু অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাই ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) আদি কৰি থাকিলেও নিজৰ প্ৰিয়জনকে মনত পেলাই থাকে। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে পৰমাত্মাৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰাখিব লাগে গতিকে তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব নালাগে জানো। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে দেৱী-দেৱতা হোৱা, তাৰবাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মায়াই প্ৰতাৰণাতো নিশ্চয় কৰিব, তাৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিব লাগে। নহ'লে তাতে আৱদ্ধ হৈ মৰিবা তেতিয়া গ্লানিও হ'ব, লোকচানো বহুত হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি আত্মা বিন্দু হওঁ, আমাৰ পিতাও বীজৰূপ জ্ঞানসম্পন্ন হয়। এইবোৰ অতি বিস্ময়কৰ কথা। আত্মা কি হয়, ইয়াত অবিদ্যাৰী ভূমিকা কেনেকৈ ভৰি আছে - এই গুটু কথাবিলাক ভাল-ভাল সন্তানেও পুৰা বুজি নাপায়। নিজক যথার্থ ৰীতিৰে আত্মা বুলি ভবা আৰু পিতাকো বিন্দুৰ ৰূপত বুজি স্মৰণ কৰা, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, বীজৰূপ হয়..... এনেকৈ বুজি কাচিৎহে স্মৰণ কৰে। স্থূল খেয়ালেৰে নহয়, এই ক্ষেত্ৰত সূক্ষ্ম বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে - আমি আত্মা হওঁ, আমাৰ পিতা আহিছে, তেওঁ বীজৰূপ জ্ঞানসম্পন্ন হয়। আমাক জ্ঞান শুনাই আছে। ধাৰণাও মই সূক্ষ্ম আত্মায়ে কৰোঁ। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে স্থূল ৰূপত কেৱল কৈ দিয়ে - আত্মা আৰু পৰমাত্মা... কিন্তু যথার্থ ৰীতি বুদ্ধিত উদয় নহয়। একেবাৰে নকৰাতকৈ স্থূল ৰীতিৰে স্মৰণ কৰাটোও ভাল। কিন্তু যথার্থ ৰীতিৰে স্মৰণ কৰাটো বেছি ফলদায়ক হয়। তেওঁলোকে ইমান উচ্চ পদ লাভ কৰিব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। মই আত্মা সূক্ষ্ম বিন্দু, বাবাও সিমানেই সূক্ষ্ম বিন্দু, তেওঁৰ গোটেই জ্ঞান আছে, এয়াও তোমালোক ইয়াত বহি থকাৰ বাবে অলপ বুদ্ধিত উদয় হয়, কিন্তু চলোঁতে-ফুৰোঁতে সেইটো চিন্তন থাকিব লাগে, কিন্তু নাথাকে। গোটেই দিন সেইটোৱে চিন্তনত থকা - এয়া হৈছে সঁচা অৰ্থত স্মৃতিত থকা। কোনেও সঁচা কথা নকয় যে মই কেনেকৈ স্মৰণ কৰোঁ। চাৰ্ট (খতিয়ন) যদিও পঠিয়ায় কিন্তু এইটো নিলিখে যে এনেকৈ নিজক বিন্দু বুলি ভাবি আৰু পিতাকো বিন্দু বুলি ভাবি স্মৰণ কৰোঁ। সততাৰে সকলো নিলিখে। যদিও বহুত ভালকৈ মুৰুলী শুনায় কিন্তু যোগ বহুত কম। দেহ-অভিমান বহুত আছে, এই গুপ্ত কথাটিক পুৰা ৰীতি বুজি নাপায়, মন্ত্ৰনো নকৰে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ হ'ব লাগে। প্ৰথমেতো কৰ্মাতীত অৱস্থা লাগিব নহয় জানো। তেৱেঁই উচ্চ পদ লাভ কৰিব। বাকী মুৰুলী শুনোঁতাতো বহুত আছে। কিন্তু বাবাই জানে যে যোগত টিকি থাকিব নোৱাৰে। বিশ্বৰ মালিক হোৱাতো জানো মাহীৰ ঘৰৰ দৰে (ইমান উজু)। তেওঁলোকে অল্পকালৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবেও কিমান পঢ়ে। উপাৰ্জনৰ উৎস এতিয়াহে হৈছে। আগতে বেৰিষ্টাৰ আদিয়ে কিবা ইমান উপাৰ্জন কৰিছিল জানো। এতিয়া কিমান উপাৰ্জন হৈ গ'ল।

সন্তানসকলে নিজৰ কল্যাণৰ বাবে প্ৰথমে, নিজক আত্মা বুলি বুজি যথার্থ ৰীতিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু দ্বিতীয়তে, ত্ৰিমূৰ্তি শিৱৰ পৰিচয় আনকো দিব লাগে। কেৱল শিৱ বুলি ক'লেই নুবুজিব। ত্ৰিমূৰ্তিতো নিশ্চয় লাগিব। মুখ্য হৈছে দুখন চিত্ৰ - ত্ৰিমূৰ্তি আৰু বৃক্ষ। ছিৰিতকৈও বৃক্ষৰ চিত্ৰত বেছি জ্ঞান আছে। এই চিত্ৰতো সকলোৰে লগত থাকিব লাগে। এফালে ত্ৰিমূৰ্তি গোলা আৰু আনফালে বৃক্ষ। এয়া পাণ্ডৱ সেনাৰ পতাকা হ'ব লাগে। ড্ৰামা আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞানো পিতাই দিয়ে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, বিষ্ণু আদি কোন হয়? এয়া কোনেও বুজি নাপায়। মহালক্ষ্মীৰ পূজা কৰে, এনেকৈ ভাবে যে লক্ষ্মী আহিব। এতিয়া লক্ষ্মীয়ে ধন ক'ৰ পৰা পাব? 4 (চাৰি) খন ভূজাধাৰী, 8 (আঠ) খন ভূজাধাৰী কিমান যে চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি দিছে। একোৱে বুজি নাপায়। 8-10 খন ভূজাধাৰী কোনো মনুষ্যতো নাথাকে। যাৰ মনত যি আছিল, তাকে বনালে আৰু সেয়াই চলিবলৈ ধৰিলে। কোনোৱে মত দিলে হনুমানৰ পূজা কৰা বচ সেয়াই কৰিবলৈ ধৰিলে। সঞ্জীৱনী ঔষধি লৈ অহা দেখুৱায়.....তাৰো অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলে জানা। সঞ্জীৱনী ঔষধিতো হৈছে মনমনাভৱ! বিচাৰ কৰা হয় যে যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ নহয়, পিতাৰ পৰিচয় নাপায়, তেতিয়ালৈকে একোৱে মূল্য নাই। পদ মৰ্যাদাক লৈ মনুষ্যৰ কিমান অভিমান থাকে। তেওঁলোককতো বুজাবলৈ বহু কঠিন হয়। ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁতে কিমান পৰিশ্ৰম হয়। সেয়া হৈছে বাহুবল, এয়া হৈছে যোগবল। এই কথাবোৰতো শাস্ত্ৰত নাই। বাস্তৱতে তোমালোকে কোনো শাস্ত্ৰ আদিৰ প্ৰসংগ আনিব নোৱাৰা। যদি তোমালোকক সোধে - তোমালোকে শাস্ত্ৰ মানানে? কোৱা যে হয় এয়াতো সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ হয়। এতিয়া আমি জ্ঞানমাৰ্গত চলি আছোঁ। জ্ঞান প্ৰদান কৰোঁতা, জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পিতা, ইয়াক আত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। আত্মাই বহি আত্মাক জ্ঞান দিয়ে। সেয়া মনুষ্যই মনুষ্যক দিয়ে। মনুষ্যই কেতিয়াও আধ্যাত্মিক জ্ঞান দিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন, মুক্তিদাতা, সৎগতি দিওঁতা এজনেই পিতা হয়।

পিতাই বুজাই থাকে যে এইটো-এইটো কৰা। এতিয়া চোৱা শিৱজয়ন্তীত কিমান জাকজমতা কৰে। ট্ৰেন্সলাইটৰ চিত্ৰ লাগিলে সৰুৱেই হওক সকলোৱে পাব লাগে। তোমালোকৰতো হৈছে একেবাৰে নতুন কথা। কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বাতৰি কাকতত খুব প্ৰচাৰ কৰিব লাগে। আৰাজ (প্ৰচাৰ) কৰিব লাগে। সেৱাকেন্দ্ৰ খোলোঁতাসকলো এনেকুৱা হ'ব লাগে। এতিয়া

তোমালোক সন্তানসকলৰে ইমান নিচা অহা নাই। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে বুজায়। ইমান অনেক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী আছে। ঠিক আছে, ব্ৰহ্মাৰ নামৰ সলনি বেলেগৰো নাম দি দিয়া। ৰাধা কৃষ্ণৰ নাম দি দিয়া। অচ্ছা, আকৌ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ নাম ক'ব পৰা আহিব? কোনোবাতো ব্ৰহ্মা লাগিব নহয় জানো, যি মুখ বংশাৱলী বি.কে. হ'ব। সন্তানসকলে আগলৈ গৈ বহুত বুজিব। খৰচতো কৰিবলগীয়া হয়েই। চিত্ৰতো বহুত স্পষ্ট হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ বহুত ভাল। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কৰ্মাতীত হ'বৰ কাৰণে পিতাক সূক্ষ্ম বুদ্ধিৰে জানি যথার্থ স্মৰণ কৰিব লাগে। পঢ়াৰ লগতে যোগৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিব লাগে।

(2) নিজকে মায়াৰ প্ৰতাৰণাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব লাগে। কাৰো দেহৰ প্ৰতি আসক্তি ৰাখিব নালাগে। সঁচা প্ৰেম এজন পিতাৰ প্ৰতি ৰাখিব লাগে। দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে।

বৰদান: সময়ৰ মহত্বক জানি নিজকে সম্পন্ন কৰোঁতা বিশ্বৰ আধাৰমূৰ্ত্ত হোৱা
গোটেই কল্পৰ বাবে উপাৰ্জন কৰাৰ, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম ৰূপী বীজ ৰোপণ কৰাৰ, 5000 বছৰৰ সংস্কাৰৰ ৰেকৰ্ড
ভৰোৱাৰ, বিশ্ব কল্যাণ বা বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ এয়া সময় চলি আছে। যদি সময়ৰ জ্ঞান থকাসকলেও বৰ্তমান
সময়ক হেৰুৱায় বা আগন্তুক সময়ৰ ওপৰত এৰি দিয়ে তেন্তে সেয়া সময়ৰ আধাৰত নিজৰ পুৰুষাৰ্থ হ'ল।
কিন্তু বিশ্বৰ আধাৰমূৰ্ত্ত আত্মাসকলে কোনো প্ৰকাৰ আধাৰৰ ওপৰত নচলে। তেওঁলোকে এজন অবিনাশী
সাৰথিৰ আধাৰত কলিয়ুগী পতিত সৃষ্টিৰ পৰা কাষৰীয়া কৰি নিজকে সম্পন্ন কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে।

স্লোগান: নিজকে সম্পন্ন কৰি লোৱা তেতিয়া বিশাল কাৰ্যত স্বতঃ সহযোগী হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

সম্পূৰ্ণ ফৰিস্তা বা অব্যক্ত ফৰিস্তাৰ ডিগ্ৰী ল'বৰ বাবে সৰ্বগুণৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা। জ্ঞানসম্পন্ন হোৱাৰ লগতে বিশ্বাসী
শক্তিশালী আৰু সফল হোৱা। এতিয়া অন্তিমৰ এই জটিল সময়ত ওজৰ আপত্তিৰে চলিবলৈ এৰি বিকৰ্ম আৰু ব্যৰ্থ কৰ্মক
নিজৰ বিকৰাল ৰূপৰে (শক্তিশালী ৰূপৰে) সমাপ্ত কৰা।